

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. Кърджали, 18.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, I. СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и четвърти август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Деян Г. Събев

Членове: Мария К. Дановска
Георги Ст. Милушев

при участието на секретаря Светла В. Радева
като разгледа докладваното от Мария К. Дановска Въззивно гражданско дело
№ 20215100500147 по описа за 2021 година

И за да се произнесе, взе предвид следното:

С Решение № 260168/13.05.2021 г., постановено по гр. д. № 256/2021 г., Кърджалийският районен съд е наложил мярка за защита от домашно насилие в полза на П. Г. П., с ЕГН *****, от гр.К., ж.к. „В.“, бл.*, срещу С. Я.. П., с ЕГН *****, от гр.К., ул. „А. м.“ № *, като е задължил С. Я.. П. да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо П. Г. П.. С решението е наложена мярка за защита от домашно насилие в полза на С. Я.. П., с ЕГН *****, от гр.К., ул. „А. м.“ № *, срещу П. Г. П., с ЕГН *****, от гр.К., ж.к. „В.“, бл.*, като П. Г. П. е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо С. Я.. П.. На С. Я.. П. е наложена глоба в размер на 200 /двеста/ лв.; на П. Г. П. също е наложена глоба в размер на 200 /двеста/ лв. Страните са осъдени и на деловодни разноски.

Съдът е разпоредил да се издаде заповед за защита.

Недоволен от така постановеното решение в частта му, с която срещу П.П. е наложена мярка за защита от домашно насилие спрямо С. Д. П. и му е наложена глоба в размер на 200лв., и в частта за разноските, е останал жалбодателят П. Г. П., който чрез процесуалния си представител го атакува в тази част като неправилно и необосновано. Поддържа се в жалбата, че съдът е постановил решение, което не отговаря на събраните по делото доказателства.

В съдебно заседание жалбата се поддържа.

От въззиваемата С. Д. П. е постъпил писмен отговор в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК. С отговора жалбата се оспорва като неоснователна. В съдебно заседание отговорът се поддържа.

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение в обжалваната му част е валидно и допустимо.

Въззивният съд при извършената проверка при и по повод подадената жалба констатира, че жалбата е подадена в срок от лице, имащо интерес от обжалването и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Следва да се отбележи, че в настоящото производство предмет на преценка е само правилността на първоинстанционния съдебен акт в частта му, досежно наложената в полза на С.П. срещу П.П. мярка за защита от домашно насилие, по молбата за защита от домашно насилие, подадена от С.П..

Първоинстанционният съд е сезиран с молба, подадена от П. Г. П. от гр.К. срещу С. Я.. П., в която се твърди извършено на 07.02.2021г. домашно насилие в присъствието на двете деца на страните. Към молбата е представена декларация по чл.9, ал.3 от ЗЗДН, с която молителят декларира извършено на 07.02.2021г. спрямо него насилие от ответницата.

На 17.02.2021г. е постъпила молба и от С. Я.. П. срещу П. Г. П., за извършено по отношение на молителката от ответника по тази молба домашно насилие на същата дата - 07.02.2021г., осъществено в присъствието на двете им непълнолетни деца. Твърди се в молбата, че с ответника П.П. са страни по бракоразводен процес - гр.д. № 846/2020г. по описа на КРС и че двамата родители имат претенции относно упражняването на родителските права спрямо родените от брака непълнолетни деца. Сочи се още, че като семейство живели в апартамент в гр.К., кв. „В.“, бл. “З. л.“, ет.*, ап.*, като през последните няколко години съпругата и децата били подложени на системен и непрекъснат тормоз от страна на ответника, който бил избухлив, психически неустойчив и отмъстителен, постоянно предизвиквал скандали, включително пред децата, многократно пребивал от бой съпругата си, нанасяйки ѝ телесни увреждания, като се стигало до отлепване на ретината на окото ѝ от бой. Твърди, че децата и тя изпитвали страх. Сочи, че в бракоразводния процес съдът определил като привременни мерки родителските права по отношение на двете деца да се упражняват от бащата до приключване на делото с влязло в сила решение и местоживеенето им е

определено на адрес в гр.К., ж.к. „В.“, бл.*, вх.*, ет.*, ап.*, а на майката на децата е определен свободен режим на лични отношения, като вземането и връщането следва да става от и в дома на бащата, като съдът се съобразил с желанието на големия син Г., изразено в съдебно заседание, въпреки убеждението на молителката, че детето се страхува и му било оказано въздействие. Понастоящем отношенията между съпрузите били крайно влошени, като съпругът продължавал да предизвиква скандали и проявявал агресия към съпругата си, често в присъствието на децата, при опитите ѝ да осъществи контакт с тях и да ги вижда. Твърди, че на 07.02.2021г., в 9, 40ч., се обадила на П.П. на мобилния му телефон и му казала, че ще отиде да вземе децата, затова да ги облече добре, но той отказал, въпреки свободния режим на лични отношения, определен от съда. Молителката настояла да се види с децата си и за собствено спокойствие помолила своя съседка - С. Ч., да отиде с нея. При пристигането на адреса, на който живеели децата, видели ответника, застанал пред колата си, а децата - вътре в нея. С.П. слезла от автомобила, приближила се към него и му казала, че е дошла да вземе децата за разходка, на което той ѝ отговорил, че няма да ѝ ги даде и започнал да я обижда с думите : „алкохоличка такава, ти си неадекватна, виж се какъв боклук си, мърша долна, вмирисана, ти си за психиатрия, иди се лекувай боклук мръсен, долен, вмирисан!“ и отново казал, че няма да ѝ даде децата, да забрави за тях и се заканил, че ще я унищожи. Извадил мобилния си телефон, започнал да я снима и продължил да я обижда: „Виж, бе, боклук на какво приличаш“, а също и казал на С. Ч.: „Слез и ти, бе, да те снимам и теб, така или иначе си дошла с нея“, като всичко това било възприето от децата и С. Ч., които много се стресирали. Тъй като изпитала реален страх, молителката позвънила на тел. 112 и обяснила ситуацията, а служителката поискала имената и адреса и казала, че ще изпрати автопатрул. След това П.П. продължил да обижда и заплашва П. и ѝ казал „Ще видиш какво ще ти се случи!“, което тя възприела като заплаха за здравето и живота си. След 15 минути дошъл автопатрул от РУ - К. и на ответника бил съставен предупредителен протокол. Счита, че съществува реална и пряка опасност за живота и здравето ѝ и моли съда да постанови мерки за защита. Към молбата е приложена декларация по чл.9, ал.3 от ЗЗДН, с която декларира извършено на 07.02.2021г. спрямо нея домашно насилие, изразяващо се в отправени от ответника по молбата П. Г. П. обиди и заплахи.

От фактическа страна и само касателно въззивната жалба, подадена от П.П. във връзка с постановеното по молбата за защита от домашно насилие на С.П., се установява следното:

Не се спори по делото, че страните са съпрузи, в момента в процес за развод, и от брака си имат две деца - Г. П. П., роден на **.**.****г. и С. П. П., роден на **.**.****г. С декларация по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН, молителката С.П. е декларирала, че е обект на домашно насилие от страна на съпруга ѝ П. Г. П..

От събраните доказателства се установява, че на 07.02.2021г. /неделя/, около 10, 00ч., П. отишла да вземе децата от дома на П.П., за да осъществи правото

си на лични отношения и контакти с тях, което по силата на определението за привременни мерки е при свободен режим, но П.П. не ѝ позволил да ги вземе под предлог, че отива с децата в гората на разходка. Отказът на бащата да пусне децата ядосало С.П., двамата влезли в спор. С.П. се обадила на ЕЕН 112 и се оплакала, че разполага със съдебно определение за режим на лични отношения с децата, но съпругът ѝ не ги пускал, и поискала съдействие от автопатрул.

За изясняване истинността на получените на ЕЕН 112 сигнал на място пристигнали полицаите П. К. и В. В., които познавали страните като свои колеги полицейски служители, и на които било обяснено, че съпрузите се разбрали по спора кой да гледа децата на 07.02.2021г., като по - малкото дете /на 8г./ тръгнало със С.П., а по-голямото дете /13г./ останало с П.П.. Били съставени протоколи за предупреждение и на двете страни.

По постъпила справка в РП-К. за нарушаване на обществения ред е образувана преписка вх.№ 480/11.03.2021г., по която на 11.03.2021г. е постановен отказ за образуване на досъдебно производство по чл.182, ал.2 от НК, поради частния характер на деянието, при което на пострадалия е разяснено, че на осн. чл.193а от НК може да се обърне към съда или медиатор. Приложените към образуваната полицейска преписка обяснения на участниците и свидетели на случилото се не могат да се ползват в настоящото производство, поради неизпълнение на изискването за непосредственост на свидетелските показания пред съда съгласно чл.163, ал.1 от ГПК.

Свидетелката Д. П. - майка на П.П. свидетелства, че на 07.02.2021г. излязла на терасата на 4 -я етаж на блока и видяла снаха си С.П. да пуши нервно и да замерва съпруга си П.П. с фас. След това започнала да се оглежда и според възприятията на свидетелката търсела нещо и последната се изплашила, че може да вземе камък и да удари П.. Не е чула разговор. Видяла детето С. да слиза от колата на баща си и да се качва в автомобила на майка си. Свидетелката започнала да вика от терасата и след малко дошъл полицейски автомобил.

Според показанията на св.Я. Д. - баща на С.П., дъщеря му С.а и малкия т му внук С. се прибрали на 07.02.2021г. силно обезпокоени и плачели; разбрал от дъщеря си, че П. я обиждал и не ѝ разрешавал да вземе децата, както и се заканвал на С.а, че ще ги убие и унищожи.

От събраните във въззивната инстанция писмени доказателства – писмо с вх. № 932/17.08.2021г. на РУ на МВР – К., ведно с преписка, образувана по сигнал от 07.12.2020г. се установява, че същите са ирелевантни за спора, поради което не следва да се обсъждат. Те касаят сигнал/телефонно обаждане от 06.12.2020г. до служебен телефон на МВР в РУ – К., отправен анонимно, Случаят, както се каза по-горе, е неотнормим към обстоятелствата, които са предмет на доказване по процесната молба за защита от домашно насилие.

При така установеното от фактическа страна съдът намира молбата за неоснователна по следните съображения:

Молбата на С.П. изхожда от и срещу легитимирано лице по смисъла на [чл. 3, т. 1 и 4 ЗЗДН](#) и [чл. 8, т. 1 и т. 2 ЗЗДН](#). Искането надлежно ангажира компетентността на сезирания съд, съгласно разпоредбата на [чл. 7, ал. 1 ЗЗДН](#) и удовлетворява изискванията за редовност и срочност на същата по смисъла на [чл. 9](#) и [чл. 10, ал. 1 от същия закон](#).

Съобразно легалната дефиниция на [чл. 2, ал. 1 ЗЗДН](#), всеки акт на физическо, емоционално и психическо насилие спрямо лицата по [чл. 3 ЗЗДН](#) представлява такъв на домашно насилие.

Първоинстанционният съд е постановил съдебния си акт като е приел, че въпреки разпределената с доклада по делото доказателствена тежест върху ответника по всяка молба, с представените от страните доказателства не е надлежно опровергана доказателствената сила на декларацията по чл.9 от ЗЗДН. В тази връзка съдът е приел, че показанията на разпитаните свидетели - полицейски служители, и изслушаният запис на получен сигнал на ЕЕН 112 не установяват напрежение между страните и признаци на осъществени актове на домашно насилие, а свидетелските показания на св.Д. П. и св.Я. Д., поради липса на достатъчно пряко възприета информация, не са достатъчни да опровергават доказателствената сила на декларациите, изходящи от страните.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя тези изводи, като намира и следното:

Целта на ЗЗДН е упражняване на превенция срещу случаите на домашно насилие, а не толкова санкционирането му. Това насилие е трудно за разкриване поради ограничения кръг от хора, станали свидетели на извършването му, както и поради дълбоко емоционалните по своята същност отношения в семейството. В повечето случаи естеството на отношенията не позволява на пострадалия да събере убедителни и неопровержими доказателства за преживяното от него. Именно поради това и законът предвижда, за разлика от общия граждански процес, допълнителни доказателствени средства, като им придава обвързваща за съда доказателствена сила. Такова средство е декларацията по [чл. 9, ал. 3 ЗЗДН](#), въз основа на която, при липса на други доказателства, които да я опровергават, трябва да се издаде исканата от молителя заповед.

Съобразно трайната практика, декларацията по [чл. 9 ЗЗДН](#) се ползва с пълна доказателствена сила и е изцяло обвързваща съда, само и единствено при липсата на представени по делото гласни и/или писмени доказателства. При наличието на ангажирани други доказателства по делото, съдът има задължението да прецени представената декларация и изложените в нея твърдения след анализ на всички събрани по делото доказателства в тяхната

съвкупност. При това положение за уважаването на подадената молба, съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса, молителят следва да установи действително извършени от ответника действия на посочената дата, които да бъдат квалифицирани като домашно насилие. Съответно, за отхвърлянето на молбата, върху ответника е тежестта да ангажира доказателства, които да оборят или внесат съмнение в представените от молителя доказателства. При това положение опровергаването на доказателствената стойност на декларацията може да стане само когато обективно установен факт би разколебал истинността на описаните в нея обстоятелства.

В настоящия случай съвкупният анализ на събраните доказателства не установява твърденията на страните, изложени в процесните молби. В частност – доколкото въззивната жалба касае производството по молбата на С.П., липсват по делото други /освен декларацията по чл.9 ЗЗДН/ релевантни гласни и/или писмени доказателства, по отношение на твърденията на молителката С.П., съответно – по отношения на твърденията на ответника по тази молба П.П..

Или, след като в хода на делото не бе оборена доказателствената стойност на декларацията по [чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН](#) чрез представянето на съответни доказателствени средства, които да поставят истинността ѝ под съмнение, крайният извод на първоинстанционния съд е правилен и законосъобразен.

Поради това жалбата на ответника по молбата е неоснователна и не следва да се уважава, а първоинстанционното решение в атакуваната му част следва да се потвърди.

При този изход на делото и с оглед претенциите и на двете страни за деловодни разноски, такива се следват за адвокатско възнаграждение в полза на въззиваемата в размер на 480лв., съгласно приложеното по делото пълномощно, ведно с договор за правна защита и съдействие /л.23/, които жалбодателят следва да бъде осъден да ѝ заплати.

Водим от изложеното, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260168/13.05.2021 г., постановено по гр. д. № 256/2021 г. по описа на Кърджалийския районен съд **в частта му**, с която е наложена мярка за защита от домашно насилие в полза на С. Я.. П., с ЕГН *****, от гр.К., ул. „А. м.“ № *, срещу П. Г. П., с ЕГН *****, от гр.К., ж.к. „В.“, бл.*, като П. Г. П. е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо С. Я.. П., наложена му е глоба в размер на 200 /двеста/ лв. и е осъден да заплати на С. Я.. П. направените по делото разноски в размер на 400лв., а по сметка на РС-К. сумата в размер на 25лв., представляваща държавна такса по делото.

ОСЪЖДА П. Г. П., с ЕГН *****, от гр.К., ж.к. „В.“, бл.*, да заплати на С. Я. П., с ЕГН *****, от гр.К., ул. „А. м.“ № *, направените за тази инстанция разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____